

βιβλία παρουσιάζοντας για συγγραφέα τους κάπνισμα μακαλάκι από το 'Ερημόταγο' κι ο κ. Καλότυχος του δίνει και καταλαβαίνει του Ρωμαϊκού με το μακαρίτη αδερφό του, το σπασίδη, και το δικαστικό κλητήρα, τον πατέρα του. Νά δυο άρμόδιοι που δέν έχουν καμιά διάθεση να βοηθήσουν τον κ. 'Υπουργό στα γενναία μέτρα του. Μά λέτε να μὴν υπάρχουν κι άλλοι Πετρούληδες και Καλότυχοι ανάμεσα σε τόσους και τόσους άρμόδιους του 'Υπουργείου; Κι ἄ δέν υπάρχουν άλλοι, δέν έχει να κάνει τίποτε, αφού υπάρχουνε δυό, κ' οί δυό αυτοί είναι άρκετοί, — με το «πνεῦμα τῆς συναδελφότητος» που βασιλεύει στους Ρωμαίους όταν πρόκειται να παρανομήσουνε — να τραβήξουν και τους άλλους με το μέρος τους.

Θέλουμε δηλαδή να πούμε πως ο κ. 'Υπουργός πριν τάποφασίσει να χτυπήσει τη βιβλιοκαπηλεία, έπρεπε να καθαρίσει το 'Υπουργείο του από τους βιβλιοκαπηλούς υπαλλήλους του, και να δημιουργήσει άρμόδιους ικανούς να καταπιαστούνε τέτλια τίμια δουλιά. Με το συμπάδειο.

ΚΑΠΙΟΣ

φίλος παραξενεύεται, λέει, που στο εβδομαδιαίικο φρονιπάζαρο περνάμε κι ύσους σκοτωμούς γίνονται από κάρρα. Και μ'ες ρωτάει ο φίλος:

— Τι φταίει η Πολιτεία αν ένας άσυνείδητος άμαξάς δέν προσέχει και σκοτώνει με το άμαξί του η με το κάρρο του τον κόσμο;

Ο φίλος έχει μεγάλο άδικο. Τόν κόσμο δέν τόνε σκοτώνει ο άμαξάς, αλλά η Πολιτεία που αφήνει άτιμώρητο η τιμωράει άλαφριά τόν άσυνείδητον άμαξά, χαρακτηρίζοντας το κακούργημά του «φόνον εξ άμελειας» ενώ είναι καθαρώτατος «φόνος εκ προμελέτης» κ' έτσι έπρεπε να τιμωριέται.

Όποιος αφήνει τ'ελογά του να τρέχουν άκράτητα μέσα στους δρόμους, το ξέρει πολύ καλά πως θα σκοτώσει όποιον κι ά βρεθεί μπροστά του· κι αν τ'όξερε κι αυτό η Πολιτεία θα λιγοστεύανε τα τέτλια δυστυχήματα που στολίζουν κάθε τόσο το βδομαδιαίτικο φρονιπάζαρό μας.

ΑΛΛΟ

πάλι αυτό με την περίφημη έδρα της Παιδιατρικής. Αφού η Σχολή είχε εκλέξει πέρσο τόν κ. Μαλαντρίνο για καθηγητή, η Κυβέρνηση, λένε, σκέ-

τούχουν». Αμέσως έβγήκε από τάργαστήρι, άνέβηκε τρεχάτος στο σπίτι του 'Αρτέμη και σε λίγο έξανάθε μαζή του.

Ως τόσο οί άθροάποι έπιναν χαρούμενοι· έρωτούσαν περιέργοι το Θανάση για τα καθέκαστα του συναπαντησιού του με τόν 'Αρτέμη, ήθελαν να μάθουν πότε θα γενόταν η χαρά, μόνο ο Λάκουρας έκαθόταν σε μίαν άκρη χωρίς να κρένει ούτε λόγο, και δέν έσηκώθηκε όταν έμπηκε ο 'Αρτέμης.

Οί άλλοι όλοι τόν έδεχτήκαν με σέβας, και τόν ευκίωνταν από καρδιάς. — «Νάστε πολύχρονοι» τούλεγαν «πολύχρονοι». Και τούκαμαν τόπο να καθήσει στη μέση του.

Αφός επαράγγειλε κρατί για όλους, κ' εξανοίγει με το μάτι που ήταν ο Λάκουρας· άντάμωσε το βλέμμα του, που ήταν γιομάτο μίση, και τόν είδε πως έσηκονόταν για να φύγει. Σιμά στη μπασιά εύρεθησαν άντιμέτωποι· το αίμα τους έβραζε.

«Γιατί με βρίζεις σήμερα όλη μέρα στο φόρο;» έρώτησε αποφασιστικά ο 'Αρτέμης.

«Γιατί σου πρέπει» τού αποκρίθηκε άγροικά «έτσι κάνουν οί τίμιοι; τίτσιαν κοπέλλα, τού χωριού τήν καλύτερη, να τήν καταντίσεις σ' άσφή τή θέση;»

Μά ο κόσμος άκούοντας άνακατώθηκε κακοφχα-

φτεται· φέτος να διορίσει τόν κ. Παπαβασιλειάδ, που πήρε έναν κι άπομόναχο ψήφο.

Μιά τέτλια άπόφαση σε κάθε άλλο μέρος τού κόσμου θα κρινότανε για καθαρή τρέλλα· έδω όμως, που όλα διευτώνονται από τη Βουλή, τα πράμα φαίνεται φυσικώτατο. Ο κ. Παπαβασιλειάδ είναι βουλευτής· μπορεί λοιπόν εύκολώτατα να γίνει και καθηγητής. Μιά και δέν το κατάφερε να μπει στο Πανεπιστήμιο... από το Πανεπιστήμιο, μπαίνει από τη Βουλή, και ζήτω το Σύνταγμα!

Μιά φορά κ' έναν καιρό έβγαζε βουλευτές και το Πανεπιστήμιο. Καιρός της δώ κι όμπρός να βγάλει καθηγητές κ' η Βουλή.

ΟΙ «ΚΑΙΡΟΙ»

το φύλλο τῆς περασμένης Κυριακῆς εκάμανε μιά πολύ σπουδαία αποκάλυψη. Ξέρετε γιατί δέν το καταφέραμε ακόμα νάχουμε στρατό τῆς προκοπῆς; 'Αν τὸ βρείτε! Μά πού να τὸ βρείτε; Μήπως όλα τὰ μυαλά δουλεύουν τόσο τρεμαχτικά—δέ λέμε, βλέπετε, έξωφρενικά!—σαν τὸ μυαλὸ τοῦ Κανελλίδη; 'Ακούστε λοιπόν! Δέν ἔχουμε στρατό, γιατί ἡ 'Αγγλία δὲ μας ἔφησε νάχουμε. Καὶ ὁ Κανελλίδης τὸ ἀποδείχνει τετραγωνικώτατα. Καὶ τὰ κεραμίδια μένουν ακόμα ξεκάρφωτα.

ΕΝΑΣ

παραξενος «φρόνιμος» — ύστερ' από το κέρρο του Καρκαβίτσας, οί φρόνιμοι άρχισανε να ξεουτρώνουνε σαν τα μανιτάρια—μ'ες στέλνει το ακόλουθο γραμματάκι:

«Ο κ. Καρκαβίτσας έγραψε τόν άθάνατο «'Αρχαιολόγος», πούναι φοβερή κανονιά στα λόγια, και θαμάζει τήν «Κατοχή» που έρχεται να μ'ες διδάξει πως τα παχιά λόγια θα μ'ες σώσουνε. Ο κ. Βώκος έγραψε τήν «Κατοχή» και θάμασε πέρσο, σε σειρά επιφυλλίδες τῆς «'Εστίας», τόν «'Αρχαιολόγος».

Δηλαδή έχουμε

Καρκαβίτσας Χ 'Αρχαιολόγος
Βώκος Χ Κατοχή

Το σήμα αυτό στο Συναχτικό λέγεται Χιαστό, και το δικό μου μυαλό δέν μπορεί νάν τα χωρέσει τέτιχ παραξενά σήματα.

Νά μ'ες συμπαθεί ο φίλος, μ'ες δέν το πολυκα-

ριστημένος από το μάλλωμα, κ' ο νοικοκύρης τού άργαστηριού είπε διδαχτικά: — «'Εχεις άδικο σήμερα, Γιάννη· ο κύρ Γιώργης, κ' αν έσφαλε, έδιόρθωσε το λάθος· και να τῆς κοπελλάς ο πατέρας κράζεται ευχαριστημένος· Πήγαινε στο καλό τώρα».

«Τίμια τού μίλησε» είπαν πολλοί· επαινώντας. Μά ο 'Αρτέμης είχε θυμώσει και δέν άφινε το διάβα έλεφτερο: — «Κ' έχεις χρέος έσύ» είπε μεγαλόφωνα τού Γιάννη «να μ' έλέγχεις, έσύ που τόν καιρό έτρωγες το ψωμί μου;»

«'Αφόντις τήν επείραζες σοφουγα».

«Ψέμα! σ' έδιωξα, γιατί δε σε σιαίζομαι· πάει ο καιρός πούθανε νόμο στο χωριό».

Τα μάτια τού Λάκουρα άστραφαν, σα νάχε πάει μέσα του μεγάλην άπόφαση, μά ο 'Αρτέμης το κατάλαβε· μ' όρμη τού πήρε το μαγγούρι και τούπε: — «'Εγώ ο ίδιος θα σε τιμωρήσω, ψωμοπάτη». Κ' έτσι γεγονόςτας άνέμισε το ζύλο για να τού το φέρι καταβέφαλα, και παρατήρησε πως κανέναν δέν έκουνιόταν για να υπερασπίσει το Γιάννη· ζάφως όμως άλλαξε γνώμη, έκρινε καλύτερο να καταφρονέσει τόν όχτρό του παρ'α να τόν χτυπήσει, κ' επέλλησε το παλούκι δ'ω από τήν πόρτα. «Δε σε καταδέχομαι, φύγει!» τούπε.

Ο άλλος άχνισε· έφερε μηχανικά το χέρι στη

τάλαξη το προχτεσινό κέρρο, τού Καρκαβίτσας. Ο συγγραφέας τού «'Αρχαιολόγου» δέν έδειξε κανέναν ξεχωριστό θαμάσμα για τήν «Κατοχή». Φοβήθηκε μοναχά τή μούχλα τῆς φρονιμάδας και είπε πως αν πρόκειται να πεθάνει κανένας με σφαλιστό το στόμα, προτιμώτερο να πεθάνει ζήζωντας λόγους πατριωτικούς.

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

'Αντρέας πάει να καθήσει στη Λάρισα. Καλό αυτό, μεγάλο καλό. Μακάρι και Πρίγκηπας Νικόλαος να πήγαινε να καθήσει στους Κορρούς η στην Πάτρα, κ' ο Χριστόφορος· μεθαύριο στην Τροπολιτζά κ' οί άλλοι Πρίγκηπες, σα θα μεγαλώσουνε, σ' άλλες πόλεις, για να πάρουνε λίγη ζωή κ' οί επαρχίες που ρουφηχτήκανε σήμερα όλες από τήν Πρωτεύουσα.

Μά το καλό αυτό έχει κι άλλη όψη, ακόμα καλύτερη· ίσαμε σήμερα οί καπεταναίοι μας θέλανε όλοι να μένουνε στην 'Αθήνα· δώ κι όμπρός όμως θα δέχονται να πηγαίνουν και στις επαρχίες, αφού ένας πρίγκηπας πάει να καθήσει σε μιά άπ' αυτές.

ΧΥΝΟΠΩΡΟ

'Ανθογεννήτρα η άνοιξη άπέρασε
Κ' έμισεφε μακριά το χειλόδι
Και το λιοπύρι άποσταμένον έργουε
Μέσ' τή δροσιά που άργά το περιζώνει.

Τώρα στη γύρω πλάσην έμουρμούρησε
Κάτιο βαρό το πρωτοβοόχι βόγγο,
Χλωμά τα φύλλα γύρανε τρεμάμενα
Και στρώνονται πυκνά στον έφομο λόγγο.

Συγγένιασε κ' η άχιδα τωρ' άχνόφωτη
Πέφτει θαμπή και έξεφυχη δώ κάτω,
Κάθε ζωή χλωμάδα περιφόρεσε
Κι απλόθημε παντού όψη θανάτου.

Κ' έτοι βουβή τριγύρ' όλη κι άμίλητη,
Χλωμή σαν πεθαμένη κι έξω' η πλάση,
'Αναστρεφει για Χάρο το χειμόνιασμα.
Με σύβανο λεφκό να τή σκεπάσει.

ΝΑΞΙΠΙΟΣ

— Το τέλος τού «'Ελα να πῆμε στο γιαλό» τού κ. Σπ. Πασσαγιάννη θέν το δημοσιεύουμε στο φύλλο τῆς άλλης Κυριακῆς.

ζώση, για να βγάλει τ'άρματα του, κ' η σκέψη δέν τόν άφηκε να το κῆσει: — «'Αν τόνε σκοτώσω» είπε με το νου του «θῆγω έγώ το κρέμα τῆς Σταλαχτής, και μ' όλο πόνε χαμένη και τώρα, ο κόσμος θα λέει πως έγώ τήν εκάταστρεψα». Κι άναστέναξε· έπειτα σκόταξε τόν 'Αρτέμη κατάμματα και τούπε: — «'Είνε η πρώτη φορά που ένας με βρίζει δημοσία»· και ντροπιασμένος έβγήκε από τάργαστήρι.

Είχε έρθει το κερπερό χινόπωρο στο σπίτι τού Θανάση είχαν έτοιμάσει τα προικιά τού γάμου· η Σταλαχτή έφορούσε κάθε γιορτάσιμη μέρα τα πλούσια στολίδια, που τῆς είχε χαρίσει ο γαμπρός, κ' όντας έπίσημα άρραβωνιασμένη, είχε το έλεφτερο να πηγαίνει στο 'Αρτέμη χωρίς να παραξενοφαινεται κανενού. Το χωριό έδειχνε άδιαφορία και ο ίδιος ο Λάκουρας δέν έμιλούσε πλιά.

Τήν παραμονή τού Σταυρού, σ' ένα κάμπο καταπράσινο σιμά στο ποτάμι, γυνίκες τραγουδώντας, έτρυγούσαν τα όρμα σταφύλια στ' άμπέλι τού 'Αρτέμη. Ήταν άρτου οί θερίστρες κ' οί πέντε: η Σταλαχτή, η Μάρθα, η Λενιά κ' οί δυό άλλες κοπέλλες· ο Σταθης Πλακιάδας έπιστατάωσε, έβοηθούσε να φαρτώνουν σταλόγα τα τερτικά, που ένα ένα τα